

מ"י 29351/05/18 - שלמה נוימן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בירושלים

מ"י 29351-05-18 מדינת ישראל נ' נוימן
תיק חיצוני: 197735/2018

מספר בקשה: 8

בפני כבוד השופטת חוי טוקר
המבקש: שלמה נוימן
נגד: על-ידי עו"ד עמית בר-טוב
המשיבה: מדינת ישראל
על-ידי רס"ר דוד קוריאט

החלטה

בקשת המבקש לביטול ערבויות, השבת פיקדון, ביטול עיקול נכס וביטול עיכוב יציאה מן הארץ.

1. המבקש נעצר ביום 13.05.2018 בחשד לאיסור הלבנת הון, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, רישום כוזב במסמכי תאגיד ועיסוק בניהול תיק השקעות.
2. המבקש שימש בעברו כמנכ"ל בחברת שורט טרייד אשר עסקה במתן פלטפורמה ללקוחותיה אשר סוחרים בשוק המניות האמריקאי. במסגרת ישראל התקבלו עשרות תלונות של משקיעים שסחרו באמצעות פלטפורמת המסחר שסיפקה להם החברה. היקף ההונאה על פי החשד עומד על כמיליוני שקלים. על פי החשד החברה פעלה בדרך של תרמית והצגת מצגי שווא כלפי סוחרים באשר להשקעות המנוהלות דרכה, כאשר בפועל כספי השקעתם כלל לא הושקעו.
3. ביום 27.05.18 הורה בית המשפט על שחרורו של המבקש בתנאים שהוסכמו על הצדדים, ובכלל זה, הפקדה בסך 20,000 ₪; הטלת עיקול בסך של 280,000 ₪ על נכס הידוע כגוש 30151 חלקה 54 ברחוב בעל השאלות 15 קריית משה ירושלים דירה מס' 5 הדירה נמצאת על שם נוימן יצחק ז"ל (להלן: "הדירה"); התחייבות עצמית על סך 250,000 ₪, שתי ערבויות צד ג' על סך 250,000 ₪ כל אחת; צו עיכוב יציאה מהארץ עד ליום 26.11.18 בשעה 12:00.
4. אין מחלוקת בין הצדדים כי המשיבה לא ביקשה להאריך את תוקפם של התנאים המגבילים וכי לא הוגש כתב אישום כנגד המבקש.
5. מכאן בקשת המבקש שבכותרת לביטול התנאים המגבילים. המבקש טוען כי מאחר וחלפה תקופת 180 הימים הקבועה בסעיף 58(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים") אין לבית המשפט סמכות להאריך את התנאים. בעניין זה הפנה ב"כ המבקש לבש"פ 962/01 רבינוביץ נ' מדינת ישראל (12.3.01).

6. המשיבה בתגובתה התנגדה לביטול התנאים ועתרה לכך כי בית המשפט יורה על הארכת תוקפם למשך 90 ימים נוספים. לטענת המשיבה, מאז שחרורו של המבקש נמשכה חקירתו, ואף בוצעו חיקורי דין, ובכוונת הפרקליטות לגבש החלטתה בזמן הקרוב. המשיבה טענה כי קיים חשש ממשי להימלטות של המבקש, ולאור המיחוס למבקש ועל-מנת להבטיח את קיומם של ההליכים המשפטיים נגדו, יש להותיר את התנאים על כנם.

7. סעיף 58 לחוק המעצרים קובע כי:

"58. (א) הערובה ותנאי השחרור בערובה יתבטלו אם לא יוגש כתב אישום נגד החשוד תוך 180 ימים; ואולם בית המשפט רשאי, בתוך תקופת הערובה, להאריך אותה ואת תנאיה, לתקופה נוספת שלא תעלה על 180 ימים, אם הוגשה בקשה באישור תובע.
(ב) בית המשפט רשאי להורות על הארכה נוספת של הערובה ותנאיה לתקופה שלא תעלה על 90 ימים, אם הוגשה בקשה לכך באישור היועץ המשפטי לממשלה".

8. בפסיקה נקבע כי לשונו של הסעיף הינה חד משמעית. לבית המשפט יש סמכות להאריך את תקופת הערובה ואת תנאי השחרור בערובה בתוך תקופת הערובה בלבד. לעניין זה ר' בש"פ 962/01 **רבינוביץ נ' מדינת ישראל** (12.3.01; להלן: "רבינוביץ"), פסקה 4, שם נאמר כי:

"...הסמכות לקבוע תנאי ערובה היא סמכות הכוללת גם הגבלה על חופש התנועה של חשוד, גם סמכות לפגוע בזכותו החוקתית לצאת מן הארץ, ובדרך-כלל גם פגיעות נוספות הנוגעות לזכויותיו הקנייניות. בהטלת מגבלות כגון אלה על חירויות הפרט, אין לפעול אלא על-פי ההסמכה המפורשת של המחוקק. האפשרות של בית-המשפט לפעול מכוח "סמכותו הטבועה" היא מצומצמת רק לאותם מקרים שבהם עולה הסמכות בקנה אחד עם הוראות החוק, וכאשר היא מתחייבת מתפקידו של בית-המשפט בבואו לתת תוקף לתכלית החקיקתית... פרשנות הוראת סעיף 58 לחוק, כאילו מקנה היא לבית-המשפט סמכות לחדש ערבויות לאחר שפקעו כדבר שבשיגרה, מרוקנת את הוראת החוק מתוכן ולעניין זה אין בהגבלת התקופה המחודשת לתקופה הקבועה בסעיף, היינו ל-180 יום נוספים או תקופה נוספת בתנאים הקבועים בחוק, כדי לרפא את התוצאה שביקש המחוקק למנוע".

לעניין זה ר' גם בשפ 4586/06 **ניסים חלילו נ' מדינת ישראל**, (26.8.06).

9. העולה מן האמור הוא כי משחלפו 180 הימים הקבועים בסעיף 58 ולא הוגשה בקשה על-ידי המשיבה להארכת תוקף הערבויות, אלא מתבטלות, ואין עוד לבית המשפט הסמכות להאריך את תוקפן.

10. **בפרשת רבינוביץ** ציין בית המשפט כי במצב שבו המשיב לא ביקשה להאריך את תוקף הערבויות בתוך תקופת 180 הימים אך חל שינוי נסיבות שיש בו כדי להצדיק חידוש חקירה או עקב התפתחות חדשה בחקירה תלויה ועומדת, ניתן יהיה לבקש חידוש ערבויות אף כאשר מדובר באותה חקירה עצמה, והשאלה היחידה שתהיה טעונה הכרעה בנסיבות כאלה תתייחס למשך הזמן שיהיה ניתן לקיים בו את תנאי הערובה. אולם, גם במקרה שלפנינו, כמו **בפרשת רבינוביץ**, שאלה זו אינה מתעוררת.

11. יצוין כי הנסיבות שנדונו על-ידי בית המשפט **בפרשת רבינוביץ** דומות למקרה שלפנינו. שם שקל בית המשפט את העובדה כי מדובר בחקירה מסועפת ומורכבת המצריכה תקופה ממושכת, את העובדה כי תקופה של 180 יום עשויה שלא להספיק למיציא החקירה, את העובדה כי דובר בחשד המחייב שיתוף פעולה בין-לאומי בחקירה

ואת החשש להימלטות. עם זאת, ומשהמטרה לא פעלה בהתאם למועדים הקבועים בחוק לבקש את הארכת הערבויות הנדרשות, נקבע על-ידי בית המשפט כי אין בשיקולים הנ"ל כדי להצדיק סטייה מהוראות החוק.

12. הדברים האמורים מקבלים משנה תוקף במקרה שלפנינו, שעה שבקשת המשיבה להאריך את תוקף התנאים, שהובאה, כאמור, רק אגב תגובתה לבקשת המבקש לבטל את התנאים, הועלתה בחלוף התקופה המקסימלית בת 360 הימים הקבועה בסעיף 58(א) ולא נתמכה באישור היועץ המשפטי לממשלה כדרישת סעיף 58(ב) לחוק המעצרים, ומבלי שאדרש לעובדה כי גם אם היתה מוגשת בקשה באישור היועץ המשפטי לממשלה, ממילא התקופה הנוספת בת ה- 90 ימים שלמשכה ניתן להאריך תנאים עומדת להסתיים (לעניין התקופות ר' בשפ 2066/13 **אברהם ישראל נ' מדינת ישראל**, (25.4.13)).

13. מכל הטעמים לעיל, דין הבקשה להתקבל.

14. לפיכך, אני מורה על ביטול צו עיכוב היציאה מן הארץ שהוצא כנגד המבקש, השבת הפקדון - בכפוף להעדר עיקולים וחתימה על טפסים כנדרש במזכירות בית המשפט, ביטול ההתחייבות העצמית, ביטול ערבויות צד ג' וביטול העיקול שהוטל על הדירה.

15. חומר החקירה שהותר בידי במעמד הדיון, אליו לא נדרשתי לאור מסקנתי לעיל, יוחזר למשיבה.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ח' אב תשע"ט, 09 אוגוסט 2019, בהעדר הצדדים.